

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Jakuba Kroupy a JUDr. Petra Černého, Ph.D., ve věci

žalobkyně: **Mgr. S. W.**, narozená „X“
bytem „X“
zastoupená advokátem JUDr. Janem Walterem
sídlem Volyňských Čechů 837, 438 01 Žatec

proti
žalovanému: **Ministerstvo průmyslu a obchodu**
sídlem Na Františku 1039/32, 110 15 Praha 1

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2017, č. j. MPO 21588/2017,
PID: MIPOX02514MQ

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva průmyslu a obchodu ze dne 30. 5. 2017, č. j. MPO 21588/2017, PID: MIPOX02514MQ, včetně rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu, ze dne 6. 3. 2017, č. j. 888/SCKZU/2016-21, JID: 38074/2017/KUUK, se pro vady řízení **zrušují** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je **povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 13 200 Kč do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 5. 2017, č. j. MPO 21588/2017, PID: MIPOX02514MQ, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

živnostenského úřadu (dále jen „povinný subjekt“), ze dne 6. 3. 2017, č. j. 888/SCKZU/2016-21, JID: 38074/2017/KUUK, jímž byla částečně odmítnuta žádost žalobkyně o informace, a to pod výrokem:

a) dle § 15 odst. 1 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění účinném do 31. 7. 2017 (dále jen „informační zákon“), ve spojení s § 8a informačního zákona a § 5 odst. 1 písm. f) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), v rozsahu osobních údajů – rodných čísel zúčastněných osob a adres bydlišť odpovědných zástupců v dokumentech vztahujících se ke kontrolám ze dne 6. 8. 2014 a 9. 3. 2016 provedeným u právnické osoby Daben Kovářská, s. r. o., IČO: 28708954, sídlem Tovární 227, 431 86 Kovářská (dále jen „spol. Daben Kovářská“),

b) dle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 8a informačního zákona a § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů v rozsahu identifikačních údajů odběratelů a dodavatelů spol. Daben Kovářská – názvu, adresy, IČO, DIČ, čísla bankovního spojení včetně kódu banky a telefonu v dokumentech vztahujících se ke kontrolám ze dne 6. 8. 2014 a 9. 3. 2016 provedeným u spol. Daben Kovářská,

c) dle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 11 odst. 3 informačního zákona v rozsahu čísla občanského průkazu jednatele kontrolované osoby v dokumentech vztahujících se ke kontrolám ze dne 6. 8. 2014 a 9. 3. 2016 provedeným u spol. Daben Kovářská,

d) dle § 15 odst. 1 informačního zákona ve spojení s § 8a informačního zákona a § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů s odkazem na § 60 odst. 3 písm. a) zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, v znění účinném do 30. 6. 2017 (dále jen „živnostenský zákon“), v rozsahu informací o uložených sankcích a pokutách v dokumentech vztahujících se ke kontrolám ze dne 6. 8. 2014 a 9. 3. 2016 provedeným u spol. Daben Kovářská.

Žaloba

2. Žalobkyně v žalobě uvedla, že dne 11. 4. 2016 požádala povinný subjekt podle informačního zákona o poskytnutí informací, a to kopií veškerých listin včetně fotografií zařazených do spisu o šetření podnětů JUDr. J. W. ze dne 6. 8. 2014 a 9. 3. 2016 týkajících se reklamy spol. Daben Kovářská na webových stránkách www.daben.cz a na dvou poutacích umístěných v ulici „X“, obec Kovářská, a dále o poskytnutí aktuálního přehledu tohoto spisu s uvedením pořadového čísla každého dokumentu, čísla jednacího, názvu a data. Sdělením ze dne 8. 6. 2016 povinný subjekt částečně žádosti žalobkyně vyhověl, ohledně dalších údajů vymezených pod bodem a) – d) shora citovaného rozhodnutí ze dne 6. 3. 2017 však informaci poskytnout odmítl, přičemž uvedený závěr následně ve svém rozhodnutí ze dne 30. 5. 2017 potvrdil i žalovaný.
3. V úvodních žalobních bodech žalobkyně namítala, že rozhodnutí povinného subjektu o částečném odmítnutí poskytnutí informací nebylo řádně odůvodněno ve smyslu § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tuto nepřezkoumatelnost shledala v následujících skutečnostech:
4. Ve výroku a) sice povinný subjekt dle žalobkyně uvedl, že rodná čísla zúčastněných osob a bydliště odpovědných zástupců odmítl poskytnout podle § 8a informačního zákona,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

v odůvodnění nicméně aplikaci daného ustanovení nijak neosvětlil. Na straně 3 rozhodnutí povinný subjekt pouze reprodukoval obsah citovaného ustanovení spolu s obsahem § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů, kdy současně konstatoval, že podle něj je jakákoliv informace o osobách, resp. odběratelích a dodavatelích spol. Daben Kovářská považována za osobní údaj. Na straně 4 pak podle názoru žalobkyně zdůvodnil, proč z tohoto důvodu odmítl informace o odběratelích a dodavatelích poskytnout, přehlédl však, že předmětné odmítnutí je obsahem výroku b). Stejně tak když povinný subjekt na straně 3 rozhodnutí zdůvodnil odmítnutí poskytnutí rodných čísel zúčastněných osob a adres bydlišť odpovědných zástupců, vycházel z předpokladu, že se jedná o osobní údaje, tuto tezi ale nijak nevysvětlil. Výrok a) tedy nelze dle žalobkyně považovat za řádně odůvodněný.

5. Ve výroku b) odmítl povinný subjekt podle jmenované poskytnout názvy, adresy, IČO, DIČ, číslo bankovního spojení včetně kódu banky a telefonu dodavatelů a odběratelů spol. Daben Kovářská s odkazem na § 8a informačního zákona ve spojení s § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů. Předmětné ustanovení zákona o ochraně osobních údajů nicméně obsahuje pouze definici osobního údaje, nestanoví však, jak je s nimi možné nakládat. Povinný subjekt tedy ve smyslu argumentace žalobkyně buď opomněl v rozhodnutí označit jiné ustanovení, jež tyto povinnosti obsahuje, nebo učinil chybu ve své právní úvaze.
6. Ve výroku d) odmítl povinný subjekt dle názoru jmenované poskytnout informace o uložených sankcích a pokutách spol. Daben Kovářská s odkazem na § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, v odůvodnění však aplikaci tohoto ustanovení nijak neosvětlil. Na straně 3 rozhodnutí pouze reprodukoval obsah daného ustanovení, kdy současně uvedl, že není oprávněn rodná čísla zúčastněných osob a adresy bydlišť odpovědných zástupců bez jejich souhlasu oprávněn zveřejnit, přehlédl však, že odmítnutí daných informací je obsahem výroku a). Dále se zdůvodnění výroku d) ze strany povinného subjektu dle žalobkyně omezilo pouze na označení a reprodukci aplikovaných norem § 15 odst. 1 a § 8a informačního zákona, § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů a § 60 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona, potažmo na tvrzení, že informace o uložených sankcích a pokutách jsou součástí neveřejného seznamu živnostenského rejstříku, takové vysvětlení je nicméně zcela nedostatečné. Výrok d) tedy nelze považovat podle žalobkyně za řádně odůvodněný.
7. V další námitce žalobkyně poukázala na to, že rozhodnutí povinného subjektu je podle ní založeno na nesprávném výkladu práva, podle něhož k osobním údajům ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů patří i identifikační údaje právnických osob. Dle žalobkyně však do věcné působnosti zákona o ochraně osobních údajů spadá pouze ochrana údajů fyzických, nikoliv právnických osob.
8. Povinný subjekt se dále dle názoru žalobkyně mylí ve svém právním názoru, podle něhož skutečnost, že určitý údaj je součástí neveřejné části živnostenského rejstříku ve smyslu § 60 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona, má z hlediska aplikace § 15 odst. 1 informačního zákona, § 8a informačního zákona nebo § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů jakoukoliv relevanci. Podle žalobkyně totiž nelze danou skutečnost pod žádný ze znaků tvořících hypotézy norem vyjádřených v citovaných ustanoveních subsumovat.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

9. V následné námitce měla žalobkyně za to, že rozhodnutí povinného subjektu je založeno na nedostatečném zjištění skutkového stavu. Při odmítnutí poskytnout rodná čísla zúčastněných osob a adresy bydlišť odpovědných zástupců totiž jmenovaný podle ní uvedl, že údaje nelze zveřejnit bez souhlasu dotčených subjektů. Z odůvodnění nicméně nevyplývá, že by se o získání takového souhlasu pokusil, čímž mohlo z jeho strany dojít k porušení § 3 správního řádu.
10. Za náležitě ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu odůvodněné žalobkyně nepovažovala ani rozhodnutí žalovaného. Ten se totiž k její námitce nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu uplatněné v odvolacím řízení v obdobném rozsahu jako nyní v žalobě, resp. v odstavcích 3 a 5 tohoto rozsudku vyjádřil pouze v tom smyslu, že ze strany povinného subjektu nebyly odůvodňovány jednotlivé výroky obsahující výčet neposkytnutých informací, nýbrž rozhodnutí jako celek. Možnost takového postupu žalobkyně nijak nerozporela, měla však za to, že povinný subjekt řádně důvody odmítnutí jednotlivých informací nezdůvodnil, přičemž následně i žalovaný se s jejími námitkami v tomto smyslu vypořádal pouze paušálně.
11. K odvolacímu důvodu vymezenému obdobně jako nyní v rozsudku pod odstavcem 4 žalovaný ve svém rozhodnutí podle žalobkyně toliko konstatoval vazbu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů s § 8a informačního zákona, který má dle něj obsahovat pravidla pro nakládání informacemi týkajícími se osobních údajů. Námitku žalobkyně však dle ní nevypořádal, neboť citované ustanovení zákona o ochraně osobních údajů neobsahuje pravidlo chování, a to jak samostatně, tak ve spojení s informačním zákonem.
12. K dalšímu odvolacímu důvodu, který žalobkyně uplatnila též v žalobě a jenž je vymezen v odstavci 6 rozsudku, žalovaný podle jmenované toliko konstatoval, že z výroku ani odůvodnění rozhodnutí povinného subjektu nijak nevyplývá, že by do ochrany osobních údajů zahrnul též ochranu právnických osob, když uvedl, že v souladu s příslušným ustanovením je za osobní údaj považován jakýkoliv údaj o osobách, resp. odběratelích a dodavatelích spol. Daben Kovářská. Z takto formulovaného odůvodnění měla nicméně žalobkyně za to, že její námitka nebyla řádně vypořádána, neboť výrokem b) byly odmítnuty informace týkající se právě odběratelů a dodavatelů příslušné společnosti, přičemž povinný subjekt v této souvislosti výslovně uvedl typ informací, které nelze poskytnout, kdy na prvním místě jmenoval „název“. Ten je však podle žalobkyně označením právnické osoby, zatímco fyzická osoba se označuje svým jménem a příjmením.
13. V poslední námitce týkající se obdobně formulovaného odvolacího důvodu zde popsáno v odstavci 7 rozsudku žalobkyně uvedla, že žalovaný se v žalobou napadeném rozhodnutí vyjádřil v tom smyslu, že údaje o sankcích a pokutách jsou součástí neveřejného seznamu živnostenského rejstříku ve smyslu § 60 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona. Podle odst. 4 písm. a) příslušného ustanovení přitom dle něj platí, že údaje z neveřejné části živnostenského rejstříku lze poskytnout jen podnikateli, kterého se týkají, správnímu orgánu, potřebuje-li je pro výkon své činnosti a dále v případech stanovených jinými právními předpisy, proto povinný subjekt své rozhodnutí řádně odůvodnil. S takovouto argumentací ale žalobkyně nesouhlasila a konstatovala, že žalovaný ke svému závěru dospěl rozšířením okruhu aplikovaných norem, zatímco povinný subjekt odkaz na jím citované ustanovení § 60 odst. 4 písm. a) živnostenského zákona v prvostupňovém rozhodnutí nijak neuváděl. I pokud by tak byla daná teze pravdivá, bylo úkolem žalovaného dle žalobkyně rozhodnutí povinného subjektu zrušit pro nepřezkoumatelnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

nikoliv je doplňovat, neboť tím fakticky odňal jmenované možnost na ně případnou námitkou v rámci správního řízení reagovat.

Vyjádření žalovaného k žalobě

14. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. K žalobním bodům týkajícím se nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu uvedl, že jsou fakticky shodné s námitkami, jež žalobkyně uplatnila v odvolacím řízení. Protože se s nimi již vypořádal, odkázal v této části na odůvodnění svého rozhodnutí.
15. Co se týče námitek nepřezkoumatelnosti samotného žalobou napadeného rozhodnutí, žalovaný konstatoval, že z jeho odůvodnění je zřejmé, jaké skutečnosti považoval za relevantní a jaká ustanovení právních předpisů aplikoval. Rovněž se pak dle svého názoru vyjádřil i ke všem námitkám žalobkyně a své rozhodnutí dostatečně zdůvodnil. Konkrétně k namítanému pochybení povinného subjektu týkajícímu se zdůvodnění, z jakých důvodů žalobkyni neposkytl určité požadované údaje, měl žalovaný v napadeném rozhodnutí jednoznačně osvětlit, že prvostupňové rozhodnutí obsahuje tuto argumentaci jako celek, včetně relevantních odkazů na příslušná ustanovení zákona. K námitce, že odkaz na § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů je ve vztahu k neposkytnutí informace nedostatečný, považoval žalovaný za podstatné, že ustanovení § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím obsahuje jednak pravidla pro sdělování těchto údajů, jednak i samo odkazuje mimo jiné na § 5 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů. V kontextu toho uzavřel, že úprava nakládání s osobními údaji ve vztahu k poskytování informací je v potřebném rozsahu obsažena v samotném právním řádu. Stejně tak byl žalovaný ohledně další námitky přesvědčen, že z rozhodnutí povinného subjektu nijak nevyplynula snaha jmenovaného podřazovat ochranu právnických osob pod zákon o ochranu osobních údajů. Takovéto tvrzení žalobkyně tedy považoval za nepřipadné. K následné námitce ohledně neposkytnutí informací o sankcích a pokutách žalovaný uvedl, že ačkoliv povinný subjekt ve svém rozhodnutí kromě jiného argumentoval § 60 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona, považoval žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí za důležité doplnit tuto argumentaci i o odst. 4 tohoto ustanovení, jež stanoví oprávnění poskytování informací z neveřejné části živnostenského rejstříku některým subjektům. Mezi ty nicméně žalobkyně nepatří.
16. Závěrem žalovaný konstatoval, že napadenými rozhodnutími nebylo právo žalobkyně na poskytnutí informací jakkoliv porušeno. Přestože nebylo její žádosti zčásti vyhověno, resp. tato byla ohledně některých údajů odmítnuta, postupoval povinný subjekt v souladu s informačním zákonem. Nadto je žalovanému zřejmé, že podle jeho zjištění byly v rámci rozhodnutí ze dne 6. 3. 2017 odstraněny nedostatky spojené s vydáním předchozího zrušeného rozhodnutí povinného subjektu ze dne 15. 6. 2016, č. j. 888/SCKZU/2016-12, správní orgán I. stupně se tedy v tomto smyslu řídil závazným právním názorem žalovaného a jeho aktuální rozhodnutí již neobsahovalo žádné vady, pro které by je bylo třeba opětovně zrušit.

Replika žalobkyně

17. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně poukázala na nesprávný závěr žalovaného o tom, že v žalobě užila prakticky stejné námitky jako v odvolacím řízení. Dle ní jednak svou argumentaci podstatným způsobem rozšířila, jednak žaloba obsahuje i některé nové

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

námítky – pokud tedy žalovaný takto upravenou a rozšířenou argumentaci popírá, *de facto* se v této části polemice s žalobou vyhýbá.

18. Obdobně se dále žalovaný podle žalobkyně nevyjádřil ani k další námitce ohledně nedostatečného zdůvodnění jednotlivých výroků povinného subjektu, když obdobně jako v žalobou napadeném rozhodnutí pouze konstatoval, že odůvodnění prvostupňového orgánu obsahuje jako celek relevantní argumentaci. Ohledně námítky nedostatečného odkazu na § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů jmenovaný toliko vyjádřil nejasnou úvahu, že nakládání s informacemi je v právním řádu dostatečně ošetřeno, ani jeho odkaz na § 5 a § 10 zákona, o něž až ve vyjádření v žalobě doplnil svou argumentaci, pak již nemůže nedostatek svého rozhodnutí napravit.
19. Co se týče námítky, dle níž povinný subjekt dle názoru žalobkyně řadil k osobním údajům i identifikační údaje právnických osob, považovala jmenovaná vyjádření žalovaného k uvedenému žalobnímu bodu za nesrozumitelné. V tomto smyslu připomněla, že povinný subjekt užil pojmu „*jakýkoliv údaj*“, za nímž následoval jejich příkladný výčet včetně pojmu „*název*“, což je označení právnické osoby. K tomu žalobkyně dále podotkla, že odběrateli a dodavateli mohou být i osoby právnické.
20. Konečně k námitce ohledně nepřípustného rozšíření argumentace povinného subjektu ze strany žalovaného, žalobkyně připustila, že žalovaný jako odvolací správní orgán mohl napravit nedostatky prvoinstančního rozhodnutí tím, že některé důvody doplnil, avšak v takovém případě byl povinen je řádně odůvodnit, což neučinil. Žalovaný tak v napadeném rozhodnutí postup aplikace § 60 odst. 4 písm. a) živnostenského zákona dostatečně nepopsal a např. se ani nezabýval vztahem omezení přístupu k údajům z živnostenského rejstříku a právu na informace dle informačního zákona.

Posouzení věci soudem

21. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s takovýmto projednáním vyslovili svůj souhlas.
22. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 věty druhé a třetí a v § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během lhůty dvou měsíců ode dne, kdy bylo rozhodnutí žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení, jak stanoví § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení odůvodnit. Nad rámec žalobních námitek musí soud z úřední povinnosti přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky v projednávané věci nebyly zjištěny.
23. Z obsahu spisové dokumentace, kterou soudu předložil žalovaný, byly zjištěny následující podstatné skutečnosti. Dne 9. 3. 2016 podal JUDr. Jan Walter ke Krajskému úřadu Ústeckého kraje, odboru správních činností a krajského živnostenského úřadu, podnět na prošetření protiprávní reklamy ze strany spol. Daben Kovářská, kterého se měla dle jeho názoru dopustit tím, že na svých webových stránkách www.daben.cz a dvou reklamních

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

poutačích umístěných v ulici Dlouhá v obci Kovářská inzerovala služby pilařského závodu, ačkoliv žádná z jí vlastněných nemovitostí není pro provoz pily kolaudována.

24. Dne 11. 4. 2016 zažádala žalobkyně zastoupená JUDr. Janem Walterem povinný subjekt o poskytnutí informací v rozsahu vymezeném v odstavci 2 tohoto rozsudku. Sdělením ze dne 8. 6. 2016, č. j. 888/SCKZU/2016-10, JID: 88441/2016/KUUK, povinný subjekt jmenované částečně vyhověl, když jí poskytl některé z požadovaných listin, rozhodnutím ze dne 15. 6. 2016, č. j. 888/SCKZU/2016-12, JID: 94867/2016/KUUK, však žádost v části rozsahu osobních údajů v dokumentech vztahujících se ke kontrolám ze dne 6. 8. 2014 a 9. 3. 2016 odmítl.
25. Proti uvedenému rozhodnutí o odmítnutí poskytnutí informace podala žalobkyně ve lhůtě odvolání, o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 8. 2016, č. j. MPO 37552/2016, PID: MIPOX021P7G7, tak, že je zrušil a vrátil povinnému subjektu k novému projednání.
26. Sdělením ze dne 6. 3. 2017, č. j. 888/SCKZU/2016-20, JID: 38073/2017/KUUK, poskytl povinný subjekt žalobkyni další požadované listiny, v nichž však provedl anonymizaci rodných čísel osob v pozici statutárních orgánů a odpovědných zástupců spol. Daben Kovářská, jejich bydlišť a pokut dané společnosti uložených. Současně téhož dne vydal i žalobou napadené prvostupňové rozhodnutí, jímž v rozsahu vymezeném v odstavci 1 tohoto rozsudku žádost o poskytnutí informací zčásti odmítl.
27. Soud se nejprve zabýval sérií námitek vztahujících se k žalobkyní tvrzené nepřezkoumatelnosti rozhodnutí povinného subjektu a žalovaného.
28. Podle § 68 odst. 3 věty první správního řádu platí, že v odůvodnění rozhodnutí se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí.
29. Soud s odkazem na shora citované ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu konstatuje, že z odůvodnění rozhodnutí musí být vždy zřejmé, z jakých skutkových zjištění správní orgán ve vztahu k jím vyhlášenému výroku vycházel a na základě jakého právního názoru k závěrům o něm dospěl. Správní rozhodnutí, které takovouto skutkovou a právní úvahu neobsahuje, je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2007, č. j. 6 Ads 87/2006-36, dostupný na www.nssoud.cz), neboť nemůže plnit svou základní funkci, tedy osvětlit účastníkům řízení, na základě jakých skutečností bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Jak přitom uvedl Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 19. 10. 2011, č. j. 1 As 93/2011-79 (dostupném na www.nssoud.cz), „[v]ýrok rozhodnutí, jehož konkrétní znění je výsledkem užití správního uvážení, se při faktické absenci jakékoliv úvahy o tom, proč má být přistoupeno k jedné z několika v úvahu připadajících variant, bude výsledkem buď rozhodování automatického anebo rozhodování svévolného. Automatismus příslušná právní norma nezakládá, svévole je pak naprosto nepřijatelná [...] Takové rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“
30. V této souvislosti je třeba nejprve v obecné rovině souhlasit s názorem žalovaného obsaženým v napadeném rozhodnutí i ve vyjádření k žalobě, podle něhož přezkoumatelnosti rozhodnutí nebrání skutečnost, že správní orgán v jednotlivých částech odůvodnění vztahující se ke konkrétním výrokům neprovede rozdělení argumentace do

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

logických bloků, nýbrž své úvahy odůvodní jako celek. Na druhou stranu se však vystavuje nebezpečí nekonzistentnosti a nesrozumitelnosti odůvodnění, jež ve výsledku k závěru o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí může vést. Soud přitom již na tomto místě předjímá, že k takovému následku v případě rozhodnutí povinného subjektu došlo, přičemž s výjimkami uvedenými níže dané pochybení nenapravit v odvolacím řízení ani žalovaný.

31. V první řadě soud shledal nepřezkoumatelnost obdobně jako žalobkyně v námitce popsané v odstavci 4 tohoto rozsudku ve vztahu k odůvodnění výroku a) rozhodnutí povinného subjektu.
32. Podle § 8a informačního zákona platí, že informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu.
33. Podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů platí, že osobním údajem se rozumí jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.
34. Podle § 5 odst. 1 písm. f) věty první zákona o ochraně osobních údajů platí, že správce je povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny.
35. Povinný subjekt v citovaném výroku odmítnutí poskytnutí informací týkajících se rodných čísel zúčastněných osob a adres bydlišť odpovědných zástupců odůvodnil poukazem na § 8a informačního zákona ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů. V příslušné sekci odůvodnění již nicméně bez jakéhokoliv úvodu o tom, že informační zákon obsahuje určité výjimky, při jejichž naplnění nelze informaci poskytnout (jako právě např. v § 8a, jehož znění ale v dané části odůvodnění ani necitoval, ani jeho aplikaci nijak neosvětlil), toliko ve vztahu k § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů vypočetl povinnosti správce při plnění účelu shromáždění osobních údajů a pouze na daném základě došel k úvaze o nutnosti nevyhovění této části žádosti žalobkyně. Odůvodnění výroku a) tak zcela postrádá samotnou hypotézu možnosti odmítnutí informace dle příslušného ustanovení informačního zákona, přičemž na uvedeném nic nemění ani skutečnost, že citace a aplikace ustanovení § 8a se v textu rozhodnutí přeci jen objevuje, avšak pouze v rámci pozdějších úvah povinného subjektu týkajících se jiného výroku.
36. Na straně 3 odůvodnění totiž jmenovaný správní orgán své úvahy o odmítnutí poskytnutí informací týkajících se rodných čísel a adres bydlišť [po již zmíněném výkladu § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů] uzavřel slovy: „*Ze shora uvedeného důvodu nebyly osobní údaje v rozsahu rodných čísel zúčastněných osob a adres bydliště odpovědných zástupců poskytnuty, resp. žádost o poskytnutí informací byla v této části odmítnuta a byly v poskytnutých dokumentech znečitelněny.*“ Teprve v dalším odstavci se objevuje citace zmíněného § 8a informačního zákona, aby povinný subjekt v následném odstavci konstatoval, že: „*V souladu se shora uvedeným ustanovením je za osobní údaj tedy považován jakýkoli údaj o osobách, resp. odběratelích a dodavatelích právnické osoby Daben Kovářská, s. r. o. (jejich název, adresa, IČO, DIČ, číslo bankovního spojení včetně kódu banky, telefon).*“ Z takto uvedeného pořadí jednotlivých odstavců se tudíž jeví jako logický předpoklad, že výrok a) byl odůvodněn pouze prostřednictvím blíže nespecifikovaného ustanovení Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odkazující na zákon o ochraně osobních údajů a tento odkaz – avšak již k neposkytnutí informací ohledně identifikačních údajů odběratelů a dodavatelů spol. Daben Kovářská – byl konkretizován až ve vztahu k výroku b). Stejně pak platí i o absenci vysvětlení užívaného pojmu „osobní údaj“, který se spolu s citací příslušného ustanovení § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů objevuje poprvé v odůvodnění až v odstavcích týkajících se výroku b). Žalobkyni lze dát proto jednoznačně za pravdu, že z hlediska systematiky odůvodnění nelze úvahy správního orgánu považovat za ucelené, resp. logicky uspořádané. Pokud tedy chtěl povinný subjekt osvětlit užití § 8a informačního zákona a § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů jak v případě výroku a), tak v případě výroku b), měl jejich citaci a aplikaci předřadit již svým úvahám o odmítnutí poskytnutí informací o rodných číslech a adresách bydlišť. Pokud tak neučinil, trpí jeho rozhodnutí, které v daném případě nenapravil ani žalovaný, vadou nepřezkoumatelnosti spočívající v nesrozumitelnosti.

37. I pokud by nicméně soud k výše uvedenému závěru nedospěl a obdobně jako žalovaný konstatoval, že napadené rozhodnutí obsahovalo alespoň jako celek příslušnou argumentaci spolu s odkazy na konkrétní ustanovení informačního zákona a zákona o ochraně osobních údajů, musel by přesto konstatovat, že výrok a) nelze považovat za dostatečným způsobem odůvodněný. Ustanovení § 8a informačního zákona totiž mimo jiné obecně stanoví, že osobní informace poskytnout žadateli lze, ale pouze tehdy, je-li to v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. V tomto smyslu sice povinný subjekt odkázal na povinnosti stanovené v § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, dle nichž je správce povinen zpracovávat osobní údaje pouze v souladu s účelem, k němuž byly shromážděny, přičemž dále doplnil, že účelem v daném případě bylo provedení kontroly u spol. Daben Kovářská. Úvahu, jakou souvislost s kontrolou má shromáždění a následné zpracování osobních údajů blíže nevymezených zúčastněných osob a odpovědných zástupců, však dále nerozvedl. Především však neozřejmil, proč nebylo v daném případě možné aplikovat některou z výjimek povinnosti udělení souhlasu ze strany subjektu údajů vymezených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů (popř., proč tento souhlas od subjektů nepožadoval), či z jakých důvodů ve vztahu k informačnímu zákonu neprovedl tzv. test proporcionality.
38. Jak v této souvislosti uvedl např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 8 As 12/2015-46 (dostupném na www.nssoud.cz), „[p]rávo žadatele o informace se totiž často střetává s právem subjektu údajů na ochranu jeho soukromí, které mu zaručují čl. 7 odst. 1 a čl. 10 odst. 3 Listiny. Vztah mezi uvedenými základními právy je promítnut do § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím [...]. Při poskytování informací obsahujících osobní údaje (resp. při úvaze o odmítnutí takovou informaci poskytnout) musí povinný subjekt vycházet také ze zákona o ochraně osobních údajů. Obecně platí, že informace zahrnující osobní údaje může poskytnout pouze se souhlasem subjektu údajů, ledaže se uplatní některá z výjimek z tohoto pravidla uvedených v § 5 odst. 2 zákona o ochraně osobních údajů. Při posuzování výjimek, které umožňují poskytnout údaje i bez souhlasu subjektu údajů, musí povinný subjekt zohlednit také § 5 odst. 3 a § 10 zákona o ochraně osobních údajů, tedy dbát, aby subjekt údajů neutrpěl újmu na svých právech, zejména na právu na zachování lidské důstojnosti, a také dbát na ochranu před neoprávněným zasahováním do soukromého a osobního života subjektu údajů. Jinými slovy, povinný subjekt je povinen zvážit, nakolik by uplatnění předmětné výjimky zasáhlo do práv subjektu údajů na ochranu jeho soukromého života (srov. např. citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 78/2014-41 nebo rozsudek ze dne 25. 2. 2015, čj.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1 As 113/2012-133, č. 3222/2015 Sb. NSS). Pro posouzení, které z předmětných dvou základních práv má v konkrétní věci převážít, je třeba použít testu proporcionality, který se tradičně skládá ze tří kroků: v prvním kroku je zvažováno kritérium vhodnosti (zda institut omezující určité základní právo umožňuje dosáhnout stanovený cíl), ve druhém kroku kritérium potřebnosti (zda by stanoveného cíle nemohlo být dosaženo jinými opatřeními nedotýkajícími se základních práv a svobod), ve třetím kroku kritérium proporcionality v užším smyslu (porovnání závažnosti obou v kolizi stojících základních práv, což spočívá ve zvažování empirických, systémových, kontextových i hodnotových argumentů).“

39. S výše citovanou judikaturou se zdejší soud zcela ztotožňuje, a proto konstatuje, že odůvodnění výroku a) povinného subjektu trpí rovněž vadou nepřezkoumatelnosti spočívající nedostatku důvodů rozhodnutí.
40. Co se týče výroku b) rozhodnutí a jeho odůvodnění, i zde lze souhlasit s žalobní námitkou vymezenou v odstavci 5 tohoto rozsudku. Jak již soud uvedl, na daném místě sice již povinný subjekt zákonou normu § 8a informačního zákona obsahující možnou výjimku z povinnosti poskytovat informace týkající se osobních údajů odcitoval, stejně tak s odkazem na § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů osvětlil, co se se těmito osobními údaji míní, dále však v jeho odůvodnění [kromě již zmíněného testu proporcionality či možnosti užití některých výjimek dle § 5 odst. 2 daného předpisu] zcela absentuje úvaha, z jakých důvodů informace o identifikačních údajích odběratelů a dodavatelů spol. Daben Kovářská konkrétně neposkytl. Pouhá skutečnost, že osobní údaje určitých subjektů lze na základě žádosti o informace zveřejnit jen v některých případech, totiž jako řádné odůvodnění samo o sobě nepostačuje, vždy je nutné aplikovat konkrétní právní normu, která toto zveřejnění zakazuje. Za řádnou aplikaci právního předpisu tak nelze považovat pouhý odkaz na osvětlení pojmu „osobní údaj“, zvláště když i sám zákon o ochraně osobních údajů stanoví ze zákazu jejich uveřejňování výjimky. Soud tedy shrnuje – pokud informační zákon v § 8a predikuje, že informace týkající se osobních údajů může povinný subjekt poskytnout jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu, pak odůvodnění rozhodnutí, jímž je taková informace odmítána, musí obsahovat i vymezení, jaký právní předpis, jaké ustanovení a z jakých důvodů daný osobní údaj poskytnout neumožňuje.
41. S ohledem na uvedené soud považuje odůvodnění výroku b) rozhodnutí povinného subjektu rovněž za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí, přičemž v důsledku absence příslušného ustanovení je pak v témže smyslu vadný i samotný citovaný výrok.
42. Na tomto místě je nutné se vypořádat i s další námitkou, podle níž povinný subjekt v rozhodnutí řadil k osobním údajům ve smyslu § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů i identifikační údaje právnických osob.
43. Podle § 4 písm. d) zákona o ochraně osobních údajů platí, že subjektem údajů se rozumí fyzická osoba, k níž se osobní údaje vztahují.
44. Jak vyplývá ze shora citovaného ustanovení, subjektem práv dle zákona o ochraně osobních údajů jsou pouze fyzické osoby, nikoliv osoby právnické. To potvrdil v právní větě rozsudku ze dne 13. 10. 2004, č. j. 6 A 83/2001-39 (dostupném na www.nssoud.cz) i Nejvyšší správní soud, když konstatoval, že „[p]odle ustanovení § 1 zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, je ochrana poskytována fyzickým, nikoli právnickým osobám.“. O tom, že uvedenou skutečnost v žalobou napadeném rozhodnutí nerozporoval ani žalovaný, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vypovídá jeho vyjádření k obdobně žalobkyní formulované námitce, kde uvedl, že „[z] uvedeného výroku napadeného rozhodnutí [pozn. – povinného subjektu] ani z příslušné části odůvodnění [...] však podle názoru odvolacího orgánu nelze vyvozovat, že na základě slovního spojení ‚jakýkoliv údaj‘ zahrnuje KŽÚ Ústeckého kraje do věcné působnosti zákona o ochraně osobních údajů též ochranu právnických osob; uvedenou konstrukci přisuzuje odvolatelka správnímu orgánu I. stupně bez zřejmého důvodu.“

45. Pro posouzení dané námitky je tedy nutné přesně odcitovat i příslušnou část odůvodnění povinného subjektu. Ten totiž na straně 3 svého rozhodnutí ve vztahu k výroku b), jímž odmítl poskytnout informaci týkající se identifikačních údajů odběratelů a dodavatelů spol. Daben Kovářská po již zmíněném odkazu na § 8a informačního zákona ve spojení s § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů konkrétně uvedl, že: „[v] souladu se shora uvedeným ustanovením je za osobní údaj tedy považován jakýkoliv údaj o osobách, resp. odběratelích a dodavatelích právnické osoby Daben Kovářská, s. r. o. (jejich název, adresa, IČO, DIČ, číslo bankovního spojení včetně kódu banky, telefon), jelikož by došlo ze strany žadatele o informace k jejich přímé identifikaci a došlo by k porušení jejich práv v souladu s ustanovením § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím v návaznosti na ustanovení § 4 písm. a) zákona o svobodném přístupu k informacím [pozn. soudu – zde měl povinný subjekt na mysli zřejmě zákon o ochraně osobních údajů].“ Spojení „je za osobní údaj tedy považován“ a „jejich název, adresa, IČO, DIČ, číslo bankovního spojení včetně kódu banky, telefon“ tedy jednoznačně inklinuje k domněnce, že povinný subjekt považoval za osobní údaj i jednotlivé identifikátory buď právnických osob či fyzických podnikajících osob. Protože však svou tezi nijak neosvětlil, je buď v této části jeho odůvodnění nezákonné pro rozpor s právními předpisy, jestliže tento názor skutečně zastává, dle soudu však spíše opětovně nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost a v zásadě i pro nedostatek důvodů rozhodnutí. Nelze naopak přisvědčit žalovanému, který v žalobou napadeném rozhodnutí uvedený nedostatek neshledal, neboť námitka žalobkyně je i v tomto případě zcela důvodná.
46. I v další námitce týkající se výroku d) rozhodnutí povinného subjektu, kterým bylo odmítnuto poskytnutí informací o sankcích a pokutách uložených spol. Daben Kovářská žalobkyně poukazovala na nepřezkoumatelnost odůvodnění, a to zvláště ve vztahu k § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů, jehož aplikaci správní orgán nijak neosvětlil.
47. Jak již soud uvedl, zákon o ochraně osobních údajů se vztahuje pouze k fyzickým osobám, jimiž spol. Daben Kovářská již ze své právní podstaty jednoznačně není. Kromě toho nelze uložené sankce a pokuty považovat dle shora citovaného § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů ani za informace osobního charakteru, odkaz povinného subjektu na § 8a informačního zákona ve spojení s § 5 odst. 1 písm. f) zákona o ochraně osobních údajů ve výrokové části je tedy nepřipadný, zvláště když jejich aplikaci v odůvodnění žádným způsobem neozřejmil. V tomto smyslu však soud spíše než v nepřezkoumatelnosti shledává uvedené pochybení v nezákonnosti, neboť povinný subjekt neprovedl podřazení důvodu odmítnutí poskytnutí dané informace pod správnou právní normu. V uvedené části je tedy námitka žalobkyně důvodná. Dále však jmenovaná napadala i nedostatečné odůvodnění nevyhovění její žádosti ve vztahu k § 60 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona.
48. Podle § 60 živnostenského zákona platí, že živnostenský rejstřík je informačním systémem veřejné správy vedeným v elektronické podobě, ve kterém jsou evidovány údaje uvedené v odst. 2 a údaje statistického a evidenčního charakteru související s provozováním živnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(odst. 1 věta první). Do živnostenského rejstříku se zapisují údaje včetně jejich změn o pokutách uložených živnostenskými úřady a sankčních opatřeních uložených jinými správními orgány v souvislosti s podnikáním, s výjimkou blokových pokut [odst. 2 písm. m)]. Živnostenský rejstřík je veřejným seznamem v části tvořené údaji uvedenými v odst. 2, pokud není dále stanoveno jinak. Živnostenský rejstřík je neveřejným seznamem v části tvořené údaji uvedenými v odst. 2 písm. m), údaji o bydlišti a místě pobytu na území České republiky, bydlišti mimo území České republiky a rodnými čísly [odst. 3 písm. a)]. Živnostenský úřad poskytuje údaje uvedené v odst. 3 písm. a) podnikateli, kterého se týkají, správnímu orgánu, pokud tyto údaje potřebuje pro výkon své činnosti, a v případech stanovených jinými právními předpisy [odst. 4 písm. a)].

49. Jak vyplývá ze shora citované úpravy, tvoří informace o uložených pokutách podle živnostenského zákona součást neveřejné části živnostenského rejstříku, které živnostenský úřad poskytuje pouze podnikateli, kterého se týkají, správnímu orgánu, pokud tyto údaje potřebuje pro výkon své činnosti, a v případech stanovených jinými právními předpisy. Povinný subjekt přitom v daném případě v odůvodnění odkazem na § 60 odst. 3 písm. a) živnostenského zákona pouze stručně osvětlil, že se jedná o neveřejnou informaci, z čehož však ještě nutně nemusí plynout zákaz jejího poskytnutí, v tomto smyslu je tedy třeba jeho úvahu považovat za nedostatečnou. Chybějící argumentaci sice následně v žalobou napadeném rozhodnutí ve smyslu § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu, podle kterého platí, že je-li to zapotřebí k odstranění vad odůvodnění, změni odvolací správní orgán rozhodnutí v části odůvodnění, částečně napravit žalovaný, když doplnil, kterým subjektům lze podle § 60 odst. 4 písm. a) živnostenského zákona údaje o uložených pokutách poskytnout, ani ten se však nezabýval vztahem mezi informačním a živnostenským zákonem. Neozřejmil tak např., zda se na odmítnutí žádosti žalobkyně užije ustanovení § 2 odst. 3 informačního zákona, dle něhož platí, že se daný předpis mimo jiné nevztahuje na poskytování informací, pokud zvláštní zákon upravuje jejich poskytování, popř. naopak zda v daném případě obsahuje živnostenský zákon zvláštní úpravu ve vztahu k informačnímu zákonu, či nikoliv. V tomto smyslu soud upozorňuje např. na právní větu rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 23. 11. 2016, č. j. 3 A 105/2014-44 (dostupného na www.nssoud.cz), kde se stanoví, že „[v] případě informací poskytovaných dle § 60 odst. 4 a 6 zákona č. 455/1991 Sb., o živnostenském podnikání, ve znění účinném do 31. 12. 2014, obsahuje zákon o živnostenském podnikání dle § 2 odst. 3 zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, zvláštní právní úpravu přístupu k informacím. V ostatních případech je možné informace získat prostřednictvím žádosti o informace podle zákona o svobodném přístupu k informacím.“
50. S ohledem na absenci řádného zdůvodnění je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů jak rozhodnutí povinného subjektu, tak žalovaného. Soud proto námitku žalobkyně vyhodnotil též jako důvodnou.
51. V následujících námitkách žalobkyně napadala jako nepřezkoumatelné i rozhodnutí žalovaného v odvolacím řízení. Protože se již soud k pochybením jmenovaného správního orgánu vyjádřil u jednotlivých žalobních bodů, v nichž též shledal nedostatky v odůvodnění povinného subjektu, na tomto místě pouze pro úplnost shrnuje, že ačkoliv žalovaný v některých částech rozhodnutí argumentaci správního orgánu I. stupně doplnil, neučinil tak natolik dostatečným způsobem, aby ji bylo možné jako přezkoumatelnou považovat alespoň jako celek. V souladu s § 90 odst. 1 správního řádu tedy měl buď prvostupňové rozhodnutí zrušit, nebo jak již bylo uvedeno výše, při splnění zákonných Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

podmínek odůvodnění sám doplnit. V tomto smyslu soud k původní námitce žalobkyně, že takovýto postup není možný (byť v replice již jmenovaná uvedený názor částečně revidovala) upozorňuje, že např. dle právní věty rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 2. 2013, č. j. 6 Ads 134/2012-47 (dostupného na www.nssoud.cz), platí, že „řízení v I. stupni a odvolací řízení tak představují jeden celek [...]. Odvolací správní orgán proto může odstranit vady odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tím, že odůvodnění prvoinstančního rozhodnutí doplní svým odůvodněním [§ 90 odst. 1 písm. c) správního řádu z roku 2004]. Takto může odvolací správní orgán postupovat za podmínky, že výroková část rozhodnutí správního orgánu I. stupně je v souladu s právními předpisy i věcně správná, odůvodnění nicméně obsahuje určité rozpory, které ne zcela odpovídají obsahu výrokové části a které lze odstranit pomocí podkladů rozhodnutí obsažených ve spise. Tento postup odvolacího správního orgánu však nesmí porušit zásadu dvojinstančnosti správního řízení.“

52. Ani jedním z uvedených způsobů ale žalovaný nepostupoval, pouze bez podrobnějších úvah přejal právní názory předkládané povinným subjektem a tyto jako bezchybné potvrdil, čímž vadu nepřezkoumatelnosti nejen neodstranil, ale zatížil jí i své vlastní rozhodnutí.
53. Vzhledem k výše uvedenému proto soudu nezbylo než napadené rozhodnutí žalovaného dle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. ve výroku rozsudku I. zrušit pro nepřezkoumatelnost spočívající v nesrozumitelnosti a nedostacích důvodů rozhodnutí. Současně bylo popsanou vadou zatíženo i rozhodnutí povinného subjektu, soud proto v souladu s § 78 odst. 3 s. ř. s. přikročil rovněž ke zrušení prvostupňového rozhodnutí a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení. V něm budou správní orgány podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázány právním názorem, který soud vyslovil v tomto zrušujícím rozsudku, a budou tedy muset zejména řádně odůvodnit, z jakých hledisek a s ohledem na jakou právní úpravu nelze žalobkyni požadované informace poskytnout.
54. Jelikož v důsledku uvedených vad nebylo možné vůbec posoudit, zda v řízení došlo k naplnění důvodů pro odmítnutí žádosti, či nikoliv, nepostupoval soud podle § 16 odst. 4 informačního zákona, dle něhož by jinak mohl povinnému subjektu přímo nařídit žalobkyni požadované informace poskytnout.
55. Výrok rozsudku II. o náhradě nákladů řízení má oporu v § 60 odst. 1 věty první s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, jenž měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobkyně měla ve věci úspěch, má proto právo na náhradu nákladů řízení, a soud tudíž žalovanému uložil zaplatit jí do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu nákladů řízení o předmětné žalobě v celkové výši 13 200 Kč. Tyto náklady jsou tvořeny zaplaceným soudním poplatkem v částce 3 000 Kč a náklady zastoupení účastnice advokátem JUDr. Janem Walterem stanovenými dle § 9 odst. 4 písm. a), § 6 odst. 1 a § 7 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, (dále jen „a. t.“) sestávající se z částky 3 100 Kč za převzetí a přípravu zastoupení dle § 11 odst. 1 písm. a) a. t., z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. (žalobu) a z částky 3 100 Kč za písemné podání nebo návrh ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) a. t. (repliku k vyjádření žalovaného) včetně tří paušálních náhrad výdajů po 300 Kč dle § 13 odst. 4 a. t. v celkové výši 900 Kč.

Poučení:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 7. dubna 2020

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)